ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

**Σαν οργανωμένα μέλη της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση και συγκεκριμένα των οργανώσεων της Σπουδάζουσας Αθήνας, καταθέτουμε μερικές σκέψεις, σαν απόσταγμα των εμπειριών από την ίδια την παρέμβαση, την πάλη και την καθημερινή τριβή με το Φοιτητικό Κίνημα και την ταξική πάλη.*

Αυτές οι σκέψεις προφανώς και δεν αποτελούν παρθενογέννεση, αλλά συνέχεια σε μια λογική αλληλουχία κατάθεσης σκέψεων εντός της αναγκαίας κουβέντας που υπάρχει στην αντικαπιταλιστική αριστερά και τις οργανώσεις των νέων Κομμουνιστών.

Επιθυμούμε με αυτό το κείμενο να συμβάλλουμε συνολικά στον ευρύτερο δημόσιο διάλογο που έχει ανοίξει ανάμεσα σε πολλές οργανώσεις, μέτωπα και ρεύματα της νεολαίας για την αναγκαία επαναστατική τακτική, το στρατηγικό επανεξοπλισμό και την οργάνωση της απέναντι στην επίθεση της αστικής τάξης.

Τα καλοκαίρια μας μικρά και ατέλειωτοι οι χειμώνες

Το καλοκαίρι που πλέον αρχίζει ημερολογιακά και κλιματικά να ξεθωριάζει, αυτό το πολύπαθο, αναπάντεχο και διδαχτικό καλοκαίρι, όπου ήρθε για να αποτελέσει το τέλος ενός ιστορικού κύκλου. Αλλιώτικα, την αρχή ενός άλλου, ή μάλλον κάπως πιο ορθά την τομή στη μέση μια συνεχούς πορείας, γεμάτη από ασυνέχειες και ταλαντεύσεις, δίνοντάς της μια νέα ποιότητα καθώς προχωράμε ταχύτατα στο βαθύ πυρήνα της ουσίας που τη δημιούργησε.

Το δημοψήφισμα και το εμφατικό αποτέλεσμα του ΟΧΙ αποτέλεσε την πιο εξώφθαλμη πολιτική έκφραση μιας ιστορικά διαμορφωμένης συμπύκνωσης συλλογικών εμπειριών, βαθιά ταξικών, οι οποίες παράχθηκαν και μετασχηματίστηκαν με διάφορους τρόπους τα τελευταία πολλά μνημονιακά χρόνια. Σε αυτήν τη νέα δηλαδή, ιστορική περίοδο στην οποία μπήκαμε και αντικειμενικά έμελλε να μας φέρει προ τεράστιων ευθυνών, με την ιστορικότερη ίσως παραγωγικά και ιδεολογικοπολιτικά κρίση του σύγχρονου καπιταλισμού να βρίσκεται σε εξέλιξη. Το πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα, φάνηκε αρχικά, σαν το μεγαλύτερο “χαστούκι”, από τα πολλά που έχει “αρπάξει” η αριστερά τις τελευταίες δεκαετίες. Κατέδειξε από τη μια την αντιφατικότητα και την πολυπλοκότητα της ταξικής πάλης, ανέδειξε από την άλλη τη

δυσανάλογη σε σχέση με τις αυτοαναφορικές εκτιμήσεις, πορεία με την οποία προχωρά και εξελίσσεται η συλλογική κοινωνική συνείδηση και ειδικά η ταξική συνείδηση στα πλατιά λαϊκά στρώματα. Δίχως σύγχρονα εργαλεία ανάλυσης και βαθιά κοινωνική μελέτη, πλάι με την εμπειρία των κοινωνικών, εργατικών και λαϊκών αγώνων η επαναστατική και Κομμουνιστικη αριστερά, άργησε να εκτιμήσει το βάθος της βίαιης μεταστροφής του αποτελέσματος της 5ης Ιουλίου. Το μεγάλο καζάνι του ΟΧΙ, έχοντας στο εσωτερικό του διαστρωματώσεις ιδεολογικές, κοινωνικές, ιστορικές και ταξικοπολιτικές δεν ήταν επ'ουδενί αναμενόμενο, το αντίθετο μάλλον, να εκφραστεί ενιαία σε μια εκλογική κιόλας μάχη. Η σημαντική συσσώρευση εμπειρίας, εφόσον ποτέ δεν πέρασε από το "φίλτρο" της μαζικής οργανωμένης πάλης, απέναντι στον ατομικό κατά περίπτωση και στο συλλογικό γενικά κεφαλαιοκράτη, ήταν αδύνατο να κατακτήσει αντανακλαστικά ικανά να υπερβούν το πολλαπλό πραξικόπημα. Οι ηγεμονικές δυνάμεις της ιμπεριαλιστικής Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε συνεργασία με τη συνασπισμένη, αλλά και ταπεινωμένη, ελληνική αστική τάξη καθοδήγησαν αρμονικά το ΣΥΡΙΖΑ, ως το τέλος του δρόμου. Εκείνο το τέλος, όπου θα εκμεταλλευόταν τη δυνατότητα του TINA (there is no alternative) και της μνημονιακής του απόληξης, ως το μοναδικό ηγεμονικό πολιτικό και κοινωνικοοικονομικό σχέδιο για την εργατική τάξη και τα λαϊκα στρώματα το αμέσως επόμενο διάστημα. Οι σχέσεις εκπροσώπησης και διαμεσολάβησης μπορεί πλέον να αποκτούν νέα χαρακτηριστικά, μπορεί να αμφισβητούν την ορθολογική διάταξη και ύπαρξη των αστικών κομμάτων, μπορεί να εκφράζουν μαζική αποστροφή στον σύγχρονο αυταρχικό κοινοβολευτισμό, παρ'όλα αυτά δεν είναι έτοιμες να αρνηθούν τον εαυτό τους και να προχωρήσουν στην προοδευτική υπέρβαση τους, με κατεύθυνση τις αναγκαίες σχέσεις αυτοδιεύθυνσης και αυτοκαθορισμού του ίδιου του κοινωνικού υποκειμένου, της πολιτικής ζωής και δραστηριότητάς του, της ύπαρξης και της πολιτισμικής του διάστασης.

Μιλάμε καθαρά και ξάστερα, για ένα αρνητικό λοιπόν αποτέλεσμα, το οποίο αποτυπώνει την αντικειμενική πραγματικότητα. Ένα αρνητικό και δυσμενή ταξικοπολιτικό συσχετισμό δύναμης, με μια κατά 95% μνημονιακή βουλή. Μήπως αυτό σημαίνει πως ο λαός είναι με τα μνημόνια ξαφνικά; Μήπως σημαίνει πως η παλια και η νέα εργατική τάξη στραβώθηκε και αποχαυνώθηκε; ΟΧΙ. Σημαίνει όμως πως έκρινε με βάση την εμπειρία και τη μαζική της πρακτική, τη συλλογική γνώση που αυτή γέννησε και κατά αυτόν τον τρόπο ήταν αναγκασμένη να διαλέξει το λιγότερο κακό. Εκείνο το κακό, όπου έχει ξεκαθαρίσει τα δεινά που θα προσφέρει απλόχερα, αλλά μπορεί ακόμη δυστυχώς να περιγράφει μια ρεαλιστικότερη και πιο ουσιαστική αφήγηση για την επόμενη μέρα, σε σχέση με τα σχέδια και τις προτάσεις της επαναστατικής αριστεράς που ξετυλίγονται και λίγο ή πολύ τείνουν να δείχνουν προς την ασάφεια και την αβεβαιότητα. Ακριβώς γιατί το επαναστατικό σχέδιο και η προοπτική που αυτό διαγράφει, ως αποτέλεσμα της αντικαπιταλιστικής πάλης του ίδιου του εν δυνάμει

επαναστατικού υποκειμένου, δεν μπορεί παρά να είναι παράγωγο της κατανόησης με υποκειμενικό τρόπο των αντικειμενικά ώριμων συνθηκών που υπάρχουν στην εποχή μας, για το πέρασμα σε μια άλλη κοινωνική συγκρότηση και πραγματικότητα. Η Κομμουνιστική αριστερά φαίνεται πως αδυνατεί στην εποχή που διανύουμε, να κατανοήσει τους όρους με τους οποίους ζει ο ίδιος ο λαός στον οποίο αναφέρεται. Δεν δύναται να καταλάβει τους όρους αναπαραγωγής του και μαζί τους δρόμους μέσα από τους οποίους μαθαίνει και παιδεύεται καθημερινά, απέναντι στα δεινά που αντιμετωπίζει. Προτιμά να εγκλωβίζεται σε δίπολα που ο ταξικός αντίπαλος θέτει, παρά να καθορίζει η ίδια το πεδίο δράσης και διαπάλης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της αδυναμίας είναι η ανικανότητα να παραδεχτεί, πως η πρόσφατη αυθόρμητη επιθετική στάση του λαού μας απέναντι στους “κακούς ξένους” δεν ήταν και δε θα είναι ποτέ όταν ξεσπά, απλά και μόνο ένα γενικόλογο πατριωτικό αστικό κατάλοιπο, όσο και αν υπάρχει ο κίνδυνος να γίνει ηγεμονική μια τέτοια τάση. Μέσα σε αυτό το ρεύμα ενυπάρχει και η πρωτόλεια κατανόηση της βαθιάς ταξικής καταπίεσης για τον εργάτη και το μισθωτό, σε χώρες νεοαποικίες χρέους και εσωτερικής νομισματικής υποτίμησης, η οποία είναι διπλή και πολλαπλή, χωρίς αυτό εξ αντικειμένου να θέτει ανταγωνιστικό πεδίο προς το ευρωπαικό και παγκόσμιο προλεταριάτο. Αποτελεί το πρώτο ανολοκλήρωτο σκαλοπάτι για έναν καταπιεσμένο άνθρωπο που ζει σε αυτόν τον τόπο, στην πορεία για να καταλάβει το βαθύ Είναι του εχθρού του. Χωρίς λοιπόν να αίρεται η κυρίαρχη αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας, αλλάζει μορφή και εμφανίζεται πλατιά και μαζικά, με βασική μορφή την αντίθεση ανάμεσα σε έναν ολόκληρο λαό και αυτόν που βρίσκεται στον αντίποδά. Ο λαός στην ουσία της πάλης που δίνει για τα δημοκρατικά του δικαιώματα, για τη λαϊκή κυριαρχία και αυτοδιάθεση, γίνεται προμετωπίδα του ταξικού πολέμου απέναντι σε εκείνους που τον θέλουν έρμαιο της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης. Στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τους ντόπιους συμμάχους τους, που μέσα από αυτή τη διαπάλη μπορούν και πρέπει να αποκαλυφθούν, να γίνει πλατιά κατανοητό, πως ανήκουν σε ένα ουσιαστικά άλλο στρατόπεδο, σε ένα άλλο ταξικά φορτισμένο “έθνος”. Είναι όμως αδύνατο να πείσουμε κάποιον για αυτό που θέλουμε να δει, χωρίς εμείς πρώτα να καταλάβουμε τι είναι αυτό που ο ίδιος βλέπει. Εκτός λοιπόν αν του αλλάξουμε μάτια, πράγμα κομματάκι δύσκολο, είμαστε καταδικασμένοι να επιμένουμε στην ολοένα και καλύτερη περιγραφή αυτού που βρίσκεται μπροστά μας, το οποίο σε τελική ανάλυση ειναι πραγματικά ίδιο.

Η ουσία όμως της “από δω και πέρα” συζήτησης, πρέπει να επικεντρωθεί περισσότερο στο τι κάνουμε, παρά στο τι δεν κάναμε και πότε. Με ειλικρινή αποτιμητικό διάλογο και διάθεση αυτοκριτικής, όλη η αριστερά και ειδικά η Κομμουνιστική, θα κληθεί άμεσα να υπερβεί το δικό της υπερεγώ, να ξανακρίνει το λόγο της σημερινής και ιστορικής της ύπαρξης, να εξετάσει αν εξυπηρετεί το καθήκον που η αντικειμενικότητα της καπιταλιστικής βαρβαρότητας φέρνει επί τάπητος.

Δίχως πολλές ακόμη “βαρετές” και βαρύγδουπες κουβέντες θα περάσουμε στο κυρίως ζήτημα αυτού του κειμένου συμβολής, αφού πρώτα εκθέσαμε τις βασικές νόρμες που ορίζουν τη μεθοδολογία της σκέψης μας. Ο κορμός της κουβέντας που επιθυμούμε να ανοίξει είναι το τι μέλλει γεννέσθαι με το Φοιτητικό Κίνημα, ως το πιο οργανωμένο ίσως κομμάτι, του σημερινού συνδικαλιστικού κινήματος στη χώρα μας και όχι μόνο.

ΘΕΤΙΚΗ ΥΠΕΡΒΑΣΗ ΤΗΣ Ε.Α.Α.Κ / ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΣΕ ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Ίσως το κρισιμότερο καθήκον των νέων Κομμουνιστών, που παρεμβαίνουν στη σπουδάζουσα νεολαία, είναι η συγκέντρωση και συσπείρωση των πιο πρωτοπόρων δυνάμεων/ρευμάτων και αγωνιστών όχι απλά υπό μία ομπρέλα και τέλος, αλλά γύρω από μια συνεχτική διαλεχτική συνένωση νέων μορφών και περιεχομένων ανταποκρινόμενων στη νέα ποιότητα της επίθεσης. Η πρωτοπόρα μαγιά της τάσης χειραφέτησης, θα κληθεί να επεξεργαστει και να αναστοχαστεί ένα συνολικό σχέδιο ανασυγκρότησης για το Φ.Κ, με το βλέμμα στραμμένο στις σημερινές τρομακτικές απελευθερωτικές δυνατότητες που γεννά η αδυναμία υπέρβασης της κρίσης από αστική σκοπιά. Μπορεί το επόμενο μεσοδιάστημα η πολιτική κρίση που έγινε βίωμα, να επουλωθεί σχετικά, ο βαθύς οικονομικός πυρήνας όμως της κρίσης υπερσυσσώρευσης αρνείται πεισματικά να γιατρευτεί. Τα χρηματιστηριακά κραχ μεγατόνων στην Κίνα και η φοβερά απογοητευτική πορεία της νομισματικής χαλάρωσης του Ντράγκι αποτελούν μόνο δυο από τα πολλά χαρακτηριστικά παραδείγματα. Όσο οξύνεται η ανάγκη του κεφαλαίου να καταστρέφει παραγωγικές δυνάμεις, να υποτιμά την εργατική δύναμη, να αποδομεί πολιτισμικά την ανθρώπινη κοινωνική δραστηριότητα, τόσο γιγαντώνονται και τα δεινά της κρίσης, τόσο γίνονται υπαρκτά τα φαινόμενα της σύγχρονης κοινωνικής γενοκτονίας.

Μέσα από τις ίδιες τις εμπειρίες της υπάρχουσας πολιτικής αριστεράς λοιπόν και στο φόντο των υποκειμενικών και αντικειμενικών συνθηκών είναι η ώρα τώρα να απαντηθεί θετικά η πρόκληση και το δίλημμα. Να σπάσει στην πράξη η γραφειοκρατική συγκρότηση των πολιτικών πρωτοποριών και να κινηθούμε στην κατεύθυνση ριζικού επανακαθορισμού της κοινωνικής τους διάστασης. Του ουσιαστικά δηλαδή πρωτοπόρου πυρήνα της ταξικής πάλης, ο οποίος εξοπλισμένος με ιδεολογικά εργαλεία και συλλογική οργάνωση αποκτά πολιτική πλέον διάσταση, ικανή δηλαδή μορφή για να καθοδηγήσει αποτελεσματικά και συνολικά τον αγώνα. Να δώσει νόημα και σχήμα στον οικονομικό αγώνα και στις οποιεσδήποτε αυθόρμητες ή ημισυνειδητές τάσεις αγώνα απέναντι στην αστική πολιτική, γύρω από ειδικές (χωρικές/πολιτικές) ή δευτερεύουσες αντιθέσεις. Να κάνει αυτόν τον αγώνα κεκτημένο συνολικά των δομών του μαζικού κινήματος, να τον ολοκληρώσει σε νέο επίπεδο (πανεθνική κλίμακα, συγκρουσιακές πραχτικές) και να προσπαθήσει να εκτιμήσει την πορεία που πρέπει

να ακολουθήσει, δημιουργώντας έτσι, όλες τις αναγκαίες προυποθέσεις για την μετέπειτα πραγματική και δημοκρατική αποτίμηση από το σύνολο των επιπέδων που συνέθεσαν τα κοινωνικοπολιτικά αυτά μπλοκ.

Μιλάμε επί της ουσίας, για μια ανώτερη ποιοτικά στράτευση σε μια ανώτερη εργατοδημοκρατική συγκρότηση πολλαπλών κομματιών που έδωσαν αγώνες στο Φ.Κ και κατάφεραν να εγγράψουν τέτοιας φύσης χαρακτηριστικά με ιστορικό τρόπο στο πολιτικό DNA της νεολαίας. Για όλους εκείνους τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες, όπου δε θα μεταφέρουν κομματικές γραμμές, αλλά θα αποτελούν οι ίδιοι το συλλογικό κοινωνικοπολιτικό εργαστήρι όλων αυτών των γραμμών σε μια προσπάθεια συνεχούς επανακαθορισμού, σύγκρουσης και ανώτερης σύνθεσης/ενότητας, με πραγματικό και πρακτικό σεβασμό στην κάθε φορά διαμορφούμενη πλειοψηφία. Μια πλειοψηφία ζωντανή, μια πλειοψηφία “των κάτω” ‘οπου θα σπάει στεγανά, στην προσπάθειά της να διαμορφώσει νέα, ικανά να αποτελέσουν τον αντικειμενικό πυρήνα μιας ταξικής γραμμής αντίστασης και αντεπίθεσης για τα συμφέροντας όλης της νεολαίας.

Περιγράφουμε λοιπόν μια Ενιαία Ανεξάρτητη Αριστερή Κίνηση των αγωνιστών/μελών της, η οποία θα προκαλέσει τον ίδιο της τον εαυτό, με στόχο την προγραμματική και οργανωτική της επανίδρυση. Με συνεδριακές δημοκρατικές διαδικασίες, πανελλαδικές, ανά πόλη και ανά ίδρυμα. Με κατεύθυνση τη λειτουργία πυρήνων ανά σχολή και την αναγκαία από εκεί και πέρα επεξεργασία των ειδικών αντιθέσεων του κοινωνικού χώρου, όπου θα καταλήγουν και σε οχήματα πολιτικοσυνδικαλιστικής παρέμβασης.

ΤΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΗΣ Ε.Α.Α.Κ

Η εμπειρία των πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων/συσπειρώσεων, ως ουσιαστικό κύτταρο της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας στην πρωτόλεια κοινωνική της βάση και απεύθυνση, αποτελεί την πιο ελπιδοφόρα κατάχτηση της επαναστατικής αριστεράς τα τελευταία είκοσι και πλέον χρόνια. Σε επίπεδο μεθοδολογίας, αποτελεσματικότητας και ιστορικής διάρκειας φάνηκε να αποτελεί μια δικαιωμένη πλέον επιλογή. Ακριβώς επειδή συγκρούεται με το παρωχημένο μοντέλο κόμμα/παράταξη, προωθώντας όλα τα θετικά, προωθητικά και προοδευτικά στοιχεία της ταξικής πάλης, τα οποία έχουν τη δυνατότητα ουσιαστικού πλέον μετασχηματισμού μέσα από την ίδια τους την εμπειρική πορεία και στράτευση στο Φ.Κ, στα όργανα των Φοιτητικών Συλλόγων και φυσικά στις μαζικές κοινωνικές πρακτικές, δηλαδή στο δρόμο. Δεν κρίνεται αναγκαίο αυτιστικά, τα υπάρχοντα σχήματα να καταργηθούν, είτε να αντικατασταθούν. Κρίνεται όμως επιτακτικό να εμπλουτιστούν πολιτικά και οργανωτικά, υπηρετώντας το βασικό στόχο της σημερινής ιστορικής φάσης. Τη συγκέντρωση δυνάμεων

για την εξ αρχής απόκρουση της επίθεσης και την αναγκαία αναδιάταξή τους για την αντεπίθεση και την ανατροπή. Αυτό προϋποθέτει ανά κοινωνικό χώρο διαφορετική ανάγνωση και ανάλυση της δεδομένης κατάστασης. Τόσο από τη σκοπιά του ιδεολογικοπολιτικού συσχετισμού δυνάμεων, όσο και από την αυθύπαρκτη συγκρότηση των μέχρι τώρα οχημάτων της αριστεράς. Είναι αντικειμενικό πως ειδικά μετά τη μαζική αποχώρηση της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ από το μνημονιακό κόμμα, ο συνδικαλιστικός χάρτης μετατοπίζεται ριζικά, εφόσον μιλάμε για μια μετατόπιση αριστερή, ριζοσπαστική και με αντικαπιταλιστική κατεύθυνση αναζήτηση. **Είναι πραγματικό και ειλικρινές το κάλεσμα στους αγωνιστές που συσπειρώθηκαν στην ΑΡ.ΕΝ όλο το προηγούμενο διάστημα, να ενισχύσουν με την ενεργή τους συμμετοχή τα σχήματα της Ε.Α.Α.Κ.** Θα ήταν όμως βολονταρισμός και φαντασιοπληξία να εκτιμήσει κανείς πως μια τέτοια αναδιάταξη γίνεται να επιτευχθεί με άμεσο και οριζόντιο τρόπο. Πόσο μάλλον σε μία ιστορική φάση, όπου όλα τα ρεύματα και οι πρακτικές που αυτά ακολουθούν, κρίνονται όχι εν μέρει, αλλά συνολικά και ριζικά. Μία διαλεκτική λοιπόν σκέψη πρόταση δε θα μπορούσε παρά να κρίνει **την αναγκαία κάθε φορά ύπαρξη και διαμόρφωση ανά κοινωνικό χώρο/σύλλογο πολιτικοσυνδικαλιστικών σχημάτων/συσπειρώσεων με υποταγή της μορφής στο περιεχόμενο, το πρόγραμμα και την αναγκαία επιμέρους επαναστατική τακτική κατεύθυνση.**

Πρέπει να αποτελέσει αταλάντευτη και στρατηγική στόχευση των πρωτοπόρων δυνάμεων που παρεμβαίνουν εντός του συνδικαλιστικού κινήματος, των νέων Κομμουνιστών, η ριζική ανασυγκρότηση της πολιτικής πρωτοπορίας με βασικό κριτήριο την ταξική ενότητα της ίδιας της εν δυνάμει νέας εργατικής τάξης, αλλά και τη αναγκαία συμμαχία της με την αγωνιζόμενη πλεοψηφία του φοιτητικού στρώματος. Αυτή η ανασυγκρότηση δεν μπορεί παρά να περιλαμβάνει σε τελική ανάλυση τη διτή ύπαρξη μιας συγκροτημένης προγραμματικά Κίνησης Αγωνιστών της Τάσης Χειραφέτησης (Ε.Α.Α.Κ) σε συνάρτηση με την παρέμβαση αυτής σε πλατιά πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα/συσπειρώσεις όπου θα καταφέρουν στρατηγικά να ενοποιήσουν όλα τα επιμέρους ταλαντευόμενα/ημισυνειδητά/αυθόρμητα πολιτικά και κοινωνικά ρεύματα που εμφανίζονται και αναδύονται μέσα από την ίδια την ταξική πάλη. Αυτό αποτρέπει την τάση αποδόμησης και πολυδιάσπασης του ίδιου του κοινωνικού υποκειμένου, το οποίο εν προκειμένω κατά τη διάρκεια των σπουδών και με δεδομένο το σύγχρονο εργασιακό μέλλον, είναι πιο ευάλωτο από ποτέ στην αστική ιδεολογική προπαγάνδα και την κυρίαρχη και μεταμοντέρνα στρατηγική της διάλυσης του κοινωνικού ιστού, των ανθρώπινων σχέσεων, της ψυχικής συγκρότησης και προοδευτικής/παραγωγικής εκμετάλλευσης του ανθρώπινου χρόνου, η οποία και τείνει ολοένα περισσότερο να διαμορφώσει μια σύγχρονη στρατιά ανθρώπων,

δίχως ενοποιητικά μεταξύ τους στοιχεία, άμορφη και αδύνατη να σχηματοποιήσει συλλογικά νέες εμπειρίες.

ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ/ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ

Είναι αναμφισβήτητη αναγκαιότητα να δοθεί σε πρώτο επίπεδο η μάχη της πλατιάς, μαζικής αντίστασης απέναντι στα αποτελέσματα των μνημονίων και του πρόσφατα ψηφισμένου μνημονίου. Ειδικά η νεολαία της πιο “ανώμαλης και ασυνεχούς” ένταξης στην παραγωγική δραστηριότητα, της στροφής στη μανία της εξειδικευμένης επανακατάρτισης και της δομικής ανεργίας είναι πλέον πραγματικά επιρρεπής σε μια πορεία κοινωνικής αποσάθρωσης. Ο ατομικισμός, ο εκλεκτισμός και η αποστροφή από κάθε προοδευτική και ελπιδοφόρα δραστηριότητα, θα αγκαλιαστούν από τη φυγή στον αλκοολισμό, τις εξαρτήσεις, τις σύγχρονες καταθλιπτικές και όχι μόνο ψυχικές διαταραχές και θα αποτελέσουν το δρόμο για έναν υπό διαμόρφωση στρατό μιας σύγχρονης αστικής ηγεμονίας, αναγκαίας για τα σχέδια των τεράστιων ειδικών οικονομικών ζωνών όπου πρόκειται να αποτελέσουν τα αυριανά σπίτια της νεολάιας. Κανένας νεολαίος, φοιτητής και φοιτήτρια, δεν πρέπει να σταθεί μόνος του. Εκκινώντας από την ταξική συλλογική αλληλεγγύη και με κατεύθυνση τη μαζική οργανωμένη δράση για να ζήσει η νεολαία και να καταφέρει να σπουδάσει. Για να μπορεί να παρακολουθεί ανενόχλητη μαθήματα, να διαβάζει χωρίς άγχος και να εκμεταλλεύεται το γνωσιακό πλούτο που προσφέρει η σημερινή επιστημονική εξέλιξη. Για να μην αποτελεί εμπόδιο ο νέος ΕΝΦΙΑ στα παιδιά της επαρχίας που χρειάζονται εστία και να μπορούν να βρουν δουλειά οι νέοι απόφοιτοι με το πτυχίο τους χωρίς πρώτα να στιβάζονται στις ουρές του οαεδ. Με πλούσιες πολιτισμικές και αθλητικές δραστηριότητες που θα βοηθήσουν τα πνευμόνια να τροφοδοτήσουν το μυαλό, για να γεμίσει ο ελεύθερος χρόνος με πλούσια ερωτήματα, φιλοσοφικές αναζητήσεις και δίψα για την ίδια τη ζωή. Ακριβώς για να αποτελέσει η περίοδος των σπουδών φραγμό στον ίδιο της τον εαυτό. Να αμφισβητηθούν τα σημερινά όρια της στρεβλής και υπό αστική ηγεμονία αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης και την απόσπαση κέρδους και να μπουν τα θεμέλια για ένα συνολικό επανακαθορισμό. Για ένα άνθρωπο συλλογικά διαμορφωμένο και κοινωνικά ανεπτυγμένο, απελευθερωμένο από την ηγεμονία της αστικής πολιτικής και εξοπλισμένο για μια χειραφετητική προοπτική.

Είναι λοιπόν ιστορικό καθήκον όλων των δυνάμεων με αναφορά στο Φ.Κ, της αριστεράς και πόσο μάλλον των Κομμουνιστών να συμβάλουν με ενιαία σχετικά λογική, στην αναγκαία κατεύθυνση ενοποίησης και συλλογικοποίησης όλων των επιμέρους αντιστάσεων. Δίχως αυταπάτες για την αρνητική εκκίνηση σε επίπεδο συσχετισμών των αντικαπιταλιστικών τάσεων, αλλά και με επιβεβαιωμένη ιστορικά αισιοδοξία για τη δυνατότητα ηγεμονικής και

καθοδηγητικής τους πορεία στην εξέλιξη της ταξικής πάλης. Οι οργανώσεις που συμμετέχουν στην Ε.Α.Α.Κ και ιδιαίτερα η νΚΑ, όλοι όσοι πρόσφατα αρνήθηκαν την αστική μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, οι δυνάμεις του Μ.Α.Σ, το ΑΡ.ΔΙ.Ν, οι Αγωνιστικές Κινήσεις, η Πορεία, η Σ.Σ.Π και οι φοιτητές/φοιτήτριες που συσπειρώνονται στο Ροσινάντε, να βρεθούν στην προμετωπίδα της υπεράσπισης των συμφερόντων της νεολαίας. Όχι απλά και μόνο με επιμέρους κοινή δράση, αλλά και με πολιτικού χαρακτήρα συμφωνία, όπου θα θέτει στο επίκεντρο το ίδιο το Φ.Κ και την ανασυγκρότηση των μαζικών συλλογικών του οργάνων. Θα αποτελεί από κοινού δέσμευση η στοχοπροσήλωση στο ξαναζωντάνεμα των Γενικών Συνελεύσεων αλλά και όλων των πολιτικοκοινωνικών οργανισμών εντός των συλλόγων. Με οργάνωση των φοιτητών και των φοιτητριών στα έτη, στα τμήματα, στα εργαστήρια και τα αμφιθέατρα, για να μη φορτωθεί κανένας άλλο βάρος από αυτήν την κρίση. Για να μπουν οι βάσεις της επανοικειοποιησης της πολιτικης διαπάλης από το ίδιο το κοινωνικό υποκείμενο, το οποίο μέσα από το Σύλλογό του, θα αναζητά αυτοτελή πολιτική ζωή. Με στόχο να οριστεί εκ νέου το πεδίο της αντικαπιταλιστικής πάλης και του συνολικού πολιτικού/ιδεολογικού αγώνα σαν ζωντανή προέκταση της ίδιας της συλλογικής εμπειρίας που θα καταχτά το Φ.Κ και της αναγκαίας αποτελεσματικότητας που πρέπει να το διακρίνει από εδώ και πέρα, ακόμη και σε μοριακό αρχικά επίπεδο.

Το περιεχόμενο του προγράμματος που θα ενοποιήσει το σύνολο των αγωνιστικών τάσεων και διαθέσεων του παρόντος και του μέλλοντος, δε μπορεί φυσικά να εγκλωβιστεί σε μια γραφειοκρατική συμφωνία κοπτοραπτικού χαρακτήρα των ηγεσιών των αριστερών νεολαιών. Πρέπει όμως ταπεινά, να αγγίζει τα όρια εκείνης της σύνθεσης, όπου περιγράφει την αναλογική σχετικά έκφραση κοινωνικών ρευμάτων που είναι πραγματικά εντός της ίδιας της σπουδάζουσας νεολαίας και έχουν καταφέρει σχετικά να αποκτήσουν πολιτική μορφή. Είναι αναγκαίο να εκφραστεί η ηγεμονία της εργατικής πολιτικής και η ικανότητα της να δημιουργεί συμμαχικά αγωνιστικά, ανατρεπτικά και ριζοσπαστικά περιεχόμενα που θα διαπερνούν και θα συνέχουν διαταξικά στρώματα όπως η ίδια η νεολαία. Όπως και η αναγκαία συγκρουσιακή/χειραφετητική κατεύθυνση και αντικαπιταλιστική τάση, ως ο αντικειμενικός πυρήνας ενός προγράμματος που αναπόφευκτα θα κληθεί να γίνει κομμάτι του μετασχηματισμού της ρήξης, στην πορεία της εξέλιξής του και της τριβής με την ίδια την πραγματικότητα.

Κρίνουμε πως μια πρωτόλεια ρεαλιστική αποτύπωση της ενιομετωπικής πολιτικής τακτικής, πρέπει και μπορεί να είναι οι ανά σύλλογο Πρωτοβουλίες Αγώνα και Αντίστασης. Μαζικά πολιτικοσυνδικαλιστικά οχήματα, με εσωτερική δημοκρατία, όπου θα δίνουν την ευκαιρία στους φοιτητές και τις φοιτήτριες, τα μέλη του συλλόγου, να παίρνουν τον αγώνα στα ίδια τους τα χέρια. Θα προκρίνουν εκείνους σαν κοινωνούς της πολιτικής αντιπαράθεσης και θα

αποτελούν το ορμητήριο για τη μαζική συλλογική επανακατοχύρωση αγωνιστικών εμπειριών. Δηλαδή θα μπορούν εν προκειμένω, γύρω από επιμέρους ή και ειδικές αντιθέσεις/ζητήματα να ενώνουν το αγωνιστικό υποκείμενο, γνωρίζοντας πως τίθεται σαν διακύβευμα την ίδια στιγμή, η πορεία μιας ανώτερης ενότητας ή ενός αναγκαίου τακτικού διαχωρισμού. Θα εξασφαλίσουν την απαραίτητη ενωτική εμφάνιση αγωνιστικών/ριζοσπαστικών πλαισίων εντός των Γενικών Συνελεύσεων και όλων των συλλογικών διαδικασιών, χωρίς να προκαθορίζουν την επ άπειρων και χωρίς κριτήρια ύπαρξή τους, αφού θα αποτελούν ουσιαστικά και τυπικά φορείς υλοποίησης ενός κεκτημένου (αλλά όχι κλειστού στρατηγικά) Προγράμματος Πάλης, με την ιδιαίτερη σημασία της συναίνεσης και στήριξης των αριστερών/ριζοσπαστικών/ταξικών πολιτικών δυνάμεων του Φ.Κ. **Είναι κρίσιμο στοιχείο να αποσαφηνιστεί όμως και σε πρωτόλειο επίπεδο η αυτοτέλεια και η διάκριση των Πρωτοβουλιών από τα ίδια τα πολιτικοσυνδικαλιστικά σχήματα της αντικαπιταλιστικής πτέρυγας, τα οποία πρέπει να αποτελούν βεβαίως στρατηγικό στόχο και κατεύθυνση, ως απόληξη όλων των πολιτικών διεργασιών εντός του μαζικού κινήματος και της ταξικής πάλης. Μια τέτοια διαδικασία ενιομετωπικής πάλης, ως ένα ενδιάμεσο σχετικά επίπεδο, ανώτερο από την απλή αγωνιστική κοινή δράση και κατώτερο από τη στρατηγικού χαρακτήρα μετωπική συνεύρεση πολιτικών ρευμάτων, πρέπει να αποτελέσει αιχμή του δόρατος για τις δυνάμεις τις αντικαπιταλιστικής αριστεράς με στόχο να παίξουν ηγεμονικό ρόλο στην αναδιάταξη του πολιτικού χάρτη που ήδη λαμβάνει χώρα.**

Το προτεινόμενο Πρόγραμμα Πάλης του Ενιαίου Μετώπου Πάλης Αντίστασης και Αντεπίθεσης τίθεται υπό δημόσιο διάλογο και πρέπει να είναι ανοιχτό και υπό διαμόρφωση

Για να ζήσει αξιοπρεπώς η νεολαία

■ Άμεση κάλυψη των αναγκών στέγασης όλων των φοιτητών/ιών, που μένουν μακριά από το μόνιμο τόπο διαμονής με ανέγερση νέων εστιών. / Ίδρυση ενιαίου δημόσιου φορέα διαχείρησης.

Άμεσα και μεσοπρόθεσμα :

• Αξιοποίηση όλων των δημόσιων κτιρίων.
• Άμεση χορήγηση οικονομικού στεγαστικού επιδόματος που να καλύπτει όλα τα έξοδα στέγασης
■ Κανένα φοιτητικό δάνειο – Χορήγηση φοιτητικού επιδόματος σε φοιτητές/ιες με χαμηλό

οικογενειακό εισόδημα
■ Κάλυψη των αναγκών σίτισης όλων των φοιτητών/ιών
■ Δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη όσων φοιτητών/ιών έχουν γονείς ανασφάλιστους ή άνεργους
■ Δωρεάν μετακινήσεις σε όλα τα Μ.Μ.Μ για τους φοιτητές/ιες
■ Δωρεάν αναλώσιμα για τους φοιτητές/ιες

Για να σπουδάσουμε και να εργαστούμε όπως αρμόζει στις δυνατότητες της εποχής μας

■ Δημόσια και δωρεάν παιδεία για όλους / Κατάργηση όλων των εξεταστικών, οικονομικών και ταξικών φραγμών
■ Σταδιακή κατάργηση των διαφορετικών βαθμίδων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση / Ριζική αναδιάρθρωση των γνωστικών αντικειμένων με βάση τις κοινωνικές, εργατικές λαικές ανάγκες στην έρευνα και την παραγωγή
■ Αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση τώρα
■ Μονομερής κατάργηση όλων των αντιεκπαιδευτικών νόμων και διατάξεων
■ Καμία διαγραφή φοιτητή/ιας
■ Πλήρη εργασιακά/μισθολογικά/συνδικαλιστικά δικαιώματα για τους πρακτικάριους φοιτητές/ιες
■ Όχι στα δίδακτρα σε προπτυχιακά και μεταπτυχιακά
■ Ενιαία πτυχία ανά γνωστικό αντικείμενο με πλήρη κατοχυρωμένα εργασιακά/επαγγελματικά/μορφωτικά δικαιώματα
■ Καμία απόλυση διοικητικού/εργαστηριακού/εκπαιδευτικού προσωπικού / Μόνιμες προσλήψεις για κάλυψη όλων των κενών στα ιδρύματα πανελλαδικά με υπογραφή συλλογικών συμβάσεων εργασίας
■ Όχι στο σύμφωνο πρώτης απασχόλησης / Κατάργηση των κοινωφελών προγραμμάτων και των προγραμμάτων voucher / Αντικατάσταση κάθε μορφής ελαστικής εργασίας με μόνιμη και σταθερή δουλειά και απασχόληση / Άμεση ένταξη στην παραγωγική διαδικασία χωρίς ηλικιακούς φραγμούς με μαζικές προσλήψεις και σχέδιο δημόσιων επενδύσεων τώρα.
■ Δημόσια ερευνητική δραστηριότητα με κριτήριο της κοινωνικές, εργατικές λαϊκές ανάγκες και με κατεύθυνση την ανασυγκρότηση του παραγωγικού ιστού, τον κεντρικό σχεδιασμό και τον επιστημονικό κοινωνικό έλεγχο
■ Κατάργηση της μαθητείας στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση

Για ένα σύγχρονο αγωνιστικό νεολαιίστικο πολιτισμό της χειραφέτησης και τα δημοκρατικά μας δικαιώματα

■ Ανέγερση σύγχρονων αθλητικών εγκαταστάσεων ανά ίδρυμα με βάση τον κρατικό προϋπολογισμό / Δωρεάν εκμετάλλευση για κάθε φοιτητή/ια
■ Πλήρης οικονομική κάλυψη και υλικοτεχνική στήριξη όλων των πολιτιστικών δραστηριοτήτων της νεολαίας / Αναγνώριση των πολιτιστικών ομάδων των Φοιτητικών Συλλόγων / Στήριξη και ίδρυση νέων μουσικών-χορευτικών-θεατρικών και καλλιτεχνικών ομάδων για την ανάδειξη των ικανοτήτων και φυσικών χαρισμάτων των νέων ανθρώπων / Καμία επιχειρηματική εκμετάλλευση όλων των πολιτισμικών επιτευγμάτων, της φαντασίας, της δημιουργικότητας και του ελεύθερου χρόνου
■ Πάλη για μια νέα αγωνιστική κουλτούρα και στράτευση στην κοινωνική ζωή κόντρα στα ναρκωτικά/τις εξαρτήσεις/το αλκοόλ, το σύγχρονο αστικό σκοταδισμό και την πολιτισμική απομόνωση που θέλουν να επιβάλλουν
■ Θεσμική επανακατοχύρωση του ασύλου σαν χώρου πολιτικής και πολιτισμικής διαπάλης, “σπίτι” των νεολαιίστικων και εργατολαϊκών αγώνων / Έλεγχος και διαφύλαξη του μόνο από τα συλλογικά δημοκρατικά εκλεγμένα όργανα φοιτητών/ιών και εργαζόμενων
■ Πραγματικά ανεξάρτητο και αυτοδιοίκητο Πανεπιστήμιο από τον κρατικό παρεμβατισμό / Θέσπιση νέων οργάνων διοίκησης και λειτουργίας βασισμένα στα συλλογικά δημοκρατικά εκλεγμένα όργανα φοιτητών/ιών και εργαζομένων με βάση τις συλλογικές πλειοψηφικές τους αποφάσεις
■ Καμία συμμετοχή και συνεργεία ερευνητικών/εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων και προγραμμάτων στις πολεμικές επιδιώξεις ΝΑΤΟ-Ε.Ε / Νομιμοποίηση-Άσυλο και δωρεάν εκπαίδευση για όλους τους νέους πρόσφυγες με όλα τα οικονομικά/δημοκρατικά/συνδικαλιστικά δικαιώματα / Με βάση την αγωνιστική αλληλεγγύη των νεολαιών όλου του κόσμου για την ελευθερία και την αυτοδιάθεση των λαών

Για την αντίσταση και την απώθηση της βάρβαρης επίθεσης / Για έναν άλλο δρόμο της αντικαπιταλιστική δημοκρατικής ανατροπής

■ Μονομερής κατάργηση όλων των μνημονίων, των αντιλαϊκών εφαρμοστικών νόμων και διατάξεων
■ Ικανοποίηση των εργατικών/λαϊκών αιτημάτων και αναγκών
■ Μονομερή παύση πληρωμών προς όλους τους μηχανισμούς δανεισμού την Ε.Κ.Τ/το Δ.Ν.Τ και τα ιδιωτικά συμφέροντα
■ Μονομερής διαγραφή όλου του χρέους
■ Ανάκτηση της λαϊκής κυριαρχίας / εθνικής αυτοδιάθεσης και ανεξαρτησίας
■ Ρήξη/σύγκρουση/αποδέσμευση από την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρώ
■ Άμεση απεμπλοκή των φαντάρων του ελληνικού στρατού από τα ιμπεριαλιστικά πολεμικά σχέδια / Έξοδος από το ΝΑΤΟ / Άμεση απομάκρυνση της FRONTEX από τα σύνορα

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Αντωνιάδης Παύλος
Γαλιατσάτου Βασιλική
Γκορτσίλας Αργύρης
Κωτίδου Δανάη
Παπαναστασίου Αφροδίτη
Σούρμπης Δήμος